

Rimski novci carski zem. muzeja u Zagrebu,

kojih nema u Cohenu ili se u čem od njegovih razlikuju.

(Nastavak. V. str. 59.)

Domitianus.

(God. 81—96.)

7. **DOMITIANVS — AVGVSTVS.** — Glava gola Domicianova desno.
GERMANICVS — COS XVI (u podkrajku). — Cesar u četveropregu lievo, drži štit i maslinovu kitu.
 Sr. Cohen I. 395 br. 62. VII. 79 ad n. 62. — Zlatan. Teži 7,59.
 Našast u Zemunu.
8. **IMP. CAES. DOMIT. AVG. GERM. P. M. TR. P. V.** — Lovorvjenčana glava Domicianova desno.
IMP. XI. COS. XI. CENS. P. P. P. — Germania sjedi na štitu i plače; na zemlji koplje polomljeno.
 Sr. Cohen I. 397 br. 74. VII. 83 br. 19. — Zlatan. Teži 7,57.
 Našast u Zemunu.
9. **IMP. CAES. DOMIT. AVG. GERM. P. M. TR. P. VI.** — Lovorvjenčana glava Domicianova desno.
IMP. XII. COS. XII. CENS. P. P. P. — Germania sjedi na štitu i plače; na tlu polomljeno koplje.
 Sr. Cohen I. 397 br. 75. VII. 83 br. 19. — Zlatan. Teži 7,35.
 Našast u Zemunu.
10. **IMP. CAES. DOMIT. AVG. GERM. P. M. TR. P. VI.** — Domicianova glava lovorvjenčana desno.
IMP. XIII. COS. XIII. CENS. P. P. P. — Germania sjedi na štitu i plače; na tlu polomljeno koplje.
 Sr. Cohen I. 397 br. 76—77. — Zlatan. Teži 7,61. Našast u Zemunu.
11. **IMP. CAES. DOMIT. AVG. GERM. P. M. TR. P. VI.** — Lovorvjenčana glava Domicianova desno.
IMP. XIII. COS. XIII. CENS. P. P. P. — Germania sjedi na štitu i plače; na tlu polomljeno koplje.
 Sr. Cohen I. 397 br. 76—77. — Zlatan. Teži 7,61. Našast u Zemunu.
12. **IMP. CAES. DOMIT. AVG. GERM. P. M. TR. P. V.** — Lovorvjenčana glava Domicianova desno.
IMP. XII. COS. XII. — CENS. P. P. P. — Pallas kacigasta, stojeći, lievo okrenuta, drži strielu i koplje; do njezinih noguh štit.
 Sr. Cohen I. 400 br. 105 u srebru. — Zlatan. Teži 7,53. Našast u Zemunu.

13. **IMP. CAES. DOMIT. AVG. GERM. P. M. TR. P. VII.** — Glava Domicianova lovorvjenčana desno.

IMP. XIII. COS. XIII. CENS. P. P. P. — Pallas kacigasta, stojeći, desno obrnuta, drži štit a sulicu baca.

Sr. Cohen I. 402, br. 126 u srebru. — Zlatan. Teži 7,56. Našast u Zemunu. (Nastavak sledi.) S. L.

P r i m j e t b e

na „prilog tumačenju dragulja“ (V. Viestnik 1879. br. 3 i 4).

„Il faut donner le temps aux esprits trop imbus de l'éducation classique de s'habituer à ces dates reculées (à l'archéologie préhistorique)“. Alex. Bertrand. Archéologie celtique et galois. Paris 1876. p. 306.

Do onomlane sveobće bjaše mnijenje u znanstvenom svijetu, da su Etruski i Grci, od kojih su se Rimljani naučili, primili kulturu *izključivo* iz istoka, a od prednje Azije, od Fenićana i Egjipćana, navlastito, te da su ju oni pako usavršili i do najvećega sjaja dotjerali. Glavni zastupnici i širitelji te nauke bili su dakako filologi, držeći se tvrdo književnih svjedoka iz klasičke dobe. Pripomagala jim i ta okolnost, što se je po maloju Aziji i po ondješnjih otocih izkapalo ne malo spomenika, koji su bezdvojbena spadali na iztočnu kulturu. Na ma koj drugi izvor kulture nije se ikada pomislilo a ni pomisliti smjelo; sve, što bi se ma gdje po svijetu iz starodavnosti otkrilo, sve je ipso facto bio plod one kulture, i biti moralo. „Die ältere Schule, piše Dr. Ed. Fr. v. Sacken, *kannte nur das griechische und besonders das römische Alterthum . . . Würden irgendwo Alterthümer gefunden, so galten sie in der Regel ohne weiters für römische, die eigenthümliche Cultur des nördlichen Europa wurde weit unterschätzt; von dem Bestehen einer noch älteren, vorhistorischen hatte man kaum eine Ahnung*“ (Ueber die vorchrist. Culturepochen Mitteleuropa's. 1862).

Ali i tu došao mak na konac. Od nekoliko godina slučajna otkrića starodavnih spomenika, ni sa grčkimi ni sa etruskimi ili rimskimi po načinu i slogu srodnih, dapače sasvim novih i izvornih, osokolíše arkeologe i paleontologe, da složnim radom izpitaju i iztraže onu kulturu, koja je prije Etruska i Grka svu Evropu te i samu Grčku i Italiju obuzimala. Ovakovo proučavanje najdavnije prošlosti sinu u kratko ogromnim a nenadanim sjajem, te pomuti pojmove i u najvještijih štovateljih stare klasičke škole. „*Lorsque les palafites, pišu E. Desor i L. Favre, commencèrent à attirer l'attention des antiquaires et de public en général, il y a une vingtaine d'années, on était resté sur tout préoccupé de l'étrangeté et des la nouveauté du phénomène, qui était resté enfoui près de nous pendant des séries de siècles, sans qu' on se doutât de son existence*“ itd. (Le bel âge du bronze lacustre en Suisse. Paris 1874). Pripoznalo se do mala, da oni narodi, koji su prije sjaja Grčkoga i Etruskoga zapremali Evropu tja